

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. simus liberati è potestate Diaboli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Christus autem non est passus secundum quod Deus, sed secundum quod homo. Ergo per passionem Christi non sumus liberati à peccato.

2. Præterea. Corporale non agit in spirituale. Sed passio Christi corporalis. peccatum autem non est nisi in anima. quæ est spiritualis creatura. Ergo passio Christi non potuit nos emundare à peccato.

3. Præterea. Nullus potest liberari à peccato, quod nondum commisit, sed quod in posterum est commissurus. Cum igitur multa peccata post Christi passionem sint commissa, & sota die committantur, videtur quod per passionem Christi non sumus liberati à peccato.

4. Præterea. Posita causa sufficienti nihil aliud requiritur ad effectum inducendum. Requiruntur autem adhuc alia ad remissionem peccatorum, scilicet baptisimus, & pœnitentia. Ergo videtur, quod passio Christi non sit sufficiens causa remissionis peccatorum.

5. Præterea. Prouer. 10. dicitur, Vniuersa delicta operis charitas, & 15. dicitur, per misericordiam, & fidem purgantur peccata. Sed multa sunt alia de quibus habemus fidem, & quæ sunt promociuius charitatis, ergo passio Christi non est propria causa remissionis peccatorum.

*Sed cōtra est, quod dicitur Apoc. i. Dilxit nos, & lauit nos
à peccatis nostris in sanguine suo.*

Respondet dicendum, quod passio Christi est propria causa remissionis peccatorum tripliciter. Primo quidem, per modum provocantis ad charitatem: quia vt Apost. dicit Rom. 5. Commendat Deus suam charitatem in nobis, quoniam cum adhuc inimici essemus, Christus pro nobis mortuus est. Per charitatem autem consequimur veniam peccatorum, secundum illud Luc. 7. Dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Secundo: passio Christi causa remissionis peccatorum per modum redemptionis: quia enim ipse est caput nostrum per passionem, quam ex charitate, & obedientia sustinuit, liberavit nos tanquam membra sua à peccatis: quapropter pretium sua passionis. Sicut si homo per aliquod opus meritum, quod manu exerceat, redimeret se à peccato quod pedibus commisset. Sicut enim naturale corpus est vnum ex membrorum diversitate confensum, ita tota Ecclesia, quae est mysticum corpus Christi, computatur quasi vna persona cum suo capite, quod est Christus. Terio, per modum efficientie, in quantum caro secundum quam Christus passionem sustinuit, est instrumentum diuinitatis: ex quo eius passiones, & actiones operantur in virtute diuina ad expellendum peccatum.

Ad primum ergo dicendum, quod licet Christus non sit passus secundum quod Deus, tamen caro eius est diuinitatis instrumentum. Et ex hoc passio eius habet quandam diuinam virtutem dimittendi peccata, vt dictum est.

IN COPY. ART.

Ad secundum dicendum, quod passio Christi licet sit corporalis: fortitur tamen quandam spiritualem virtutem ex dignitate, cuius caro ei vnita est vt instrumentum. Secundum quam quidem virtutem, passio Christi est causa remissionis peccatorum.

Ad tertium dicendum, quod Christus sua passione nos peccatis liberavit causaliter, id est, instituens causam nostrae liberationis; ex qua possint quaecumque peccata quando-
cumque remitti, vel praeterita, vel praesentia, vel futura. Sicut medicus faciat medicinam, ex qua possint quaecumque morbi sanari, etiam in futurum.

q 46. arti. 4
En alijs.

Ad quartum dicendum, quod quia passio Christi prece-
sit, ut causa quedam vniuersalis remissionis peccatorum (sic
dictum est) neceſſe est quod singulis adhibeatur ad deletionem
proprium peccatorum. Hoc autem fit per baptismum, & p-
nitentiam, & alia sacramenta, quæ habent virtutem ex pas-
sione Christi, ut infra patebit.

q. 62. artic. 8

Ad quintum dicendum, quod etiam per fidem applicatur nobis passio Christi ad percipiendum fructum ipsius: secū-

Artic.I.& II.

anim illud Rom. 3. *Quem proposuit Deus propitiatorem per fide-
dem in sanguine eius. Fides autem per quam a peccato munda-
mur, non est fides informis: quæ potest esse etiam cum peccati-
bus, sed est fides formata per charitatem, ut fide passio Christi no-
bis applicetur, non solum quantum ad intellectum, sed etiam
quantum ad effectum. Et per hunc etiam modum peccata di-
mittuntur ex virtute passionis Christi.*

De hoc art. videantur dicta superiori tom. disp. 4.
sect. 3. & disp. 41. sect. 1.

ARTICVLVS II.

Virum per passionem Christi simus liberati à potestate diaboli.

Dsecundum sic proceditur. Videtur, quod per passionem Christi non sumus liberati a potestate diaboli. Ille enim non habet potestatem super aliquibus in quibus nihil sine permissione alterius facere potest. Sed diabolus nunquam potuit aliquid in nocumentum hominum facere, nisi ex permissione divina: sicut patet Job. 1. & 2. quod potestas diuinitus accipitur, cum primo in rebus, & post in corpore lesit. Et similiter Matth. 8. dicitur, quod demones nisi Christo concedente, non potuerunt in porcos intrare. Ergo diabolus nunquam habuit in hominibus potestatem. Et ita per passionem Christi non sumus liberati a potestate diaboli.

C 2. Præterea. Diabolus potestatem suam in homines exercet tentando, & corporaliter vexando. Sed hæc adhuc in hominibus operatur post Christi passionem. Ergo non sumus per passionem Christi ab eius potestate liberati.

Præterea. Virtus passionis Christi in perpetuum durat (secundum illud Hebr. 10. Vna oblatione consummavit sanctificationem in sempiternum) simpliciter etiam vbique extenditur. Sed liberatio à potestate diaboli. nec est vbiq; (quia in multis partibus mundi adhuc sunt idololatrae) nec etiam erit semper: quia tempore Antichristi maxime suam potestatem exercebit diabolus in hominum nocumetum: de quo dicitur 2. ad Thes. 2. quod eius aduentus erit secundum operationem Satane in omni virtute, & signis & prodigiis mendacibus, & in omni seductione iniquitatis. Ergo videtur, quod passio Christi non sit causa liberationis humani generis à potestate diaboli.

*Sed contra est, quod Dominus dicit Ioan. 12. imminere pas-
sione: Nunc princeps huius mundi eijcitur foras: & ego si exal-
tus fuero a terra, omnia traham ad meipsum. Est autem exal-
tatus a terra per crucis passionem. Ergo per eam diabolus est a
potestate hominum eiectus.*

Respondeo dicendum, quod circa potestatem, quam diabolus in homines exercebat ante Christi passionem, tria sunt consideranda. Primum quidem ex parte hominis, qui suo peccato meruit, ut in potestate traderetur diaboli, per cuius tentationem fuerat superatus. Aliud autem est ex parte Dei, quem homo peccando offenderat, qui per suam iustitiam hominem reliquerat potestati diaboli. Tertium est ex parte ipsius diaboli, qui sua nequissima voluntate hominem ad consecrationem salutis impediabat. Quantum ergo ad primum, homo est in potestate diaboli liberatus per passionem Christi, in quantum passio Christi est causa remissionis peccatorum. Quantum autem ad secundum, dicendum, quod passio Christi non in potestate diaboli liberat, in quantum non Deo reconciliavit, ut infra dicitur. Quantum vero ad tertium, passio Christi non a diabolo liberat, in quantum in passione Christi excessit modum potestatis sibi tradite a Deo, machinatus enim mortem Christi, qui non habebat meritum mortis, cum esset absque peccato. Unde Aug. dicit in 12. de Trin. Iustitia Christi

271:
2 d. 19 av.
E3 di 19
2 E ver g.
29 n 7. ad
Eop. 90 c. n.
co. 8. E He.
2. l. e. 4. c. n.

Sec. 2. *hinnis*

L. 13. c. 14. non
longe à fin.
tom. 3.

Plus est d'abolus, quia cum in eo nihil morte dignum inueniret, occidit eum tamen: & vii. iustum est, ut debitores, quos tenebat, liberi dimittantur, in eum credentes, quem sine ulla debito occidit.

Ad primum ergo dicendum, quod non dicitur sic diabolus in homines potestatem habuisse, quasi posset eis nocere, Deo non permittente. Sed quia iuste permittebatur nocere hominibus, quos tentando ad suum consensum perducerat.

Ad secundum dicendum, quod diabolus etiam nunc potest quidem Deo permittente homines tentare, quantum ad animam, & vexare quantum ad corpus. Sed tamen preparatum est homini remedium ex passione Christi, quo se potest tueri contra hostis impugnaciones, ne deducatur in interitum mortis eterne. Et quicunque, ante passionem Christi diabolo resistebat per fidem passionis Christi hoc facere poterant, licet passione Christi nondum peracta. Quantum autem ad ali-

quid nullus poterat diaboli manus euadere, ut scilicet, non descenderet in infernum à quo post passionem Christi, se possunt homines eius virtute tueri.

Ad tertium dicendum, quod Deus permittit diabolo posse decipere homines in certis personis, temporibus, & locis, secundum occultam rationem iudiciorum suorum. Semper tamen per passionem Christi est paratum hominibus remedium seuendi contra nequitias demonum, etiam tempore Antichristi. Sed si aliqui hoc remedio uti negligant, nil deperit efficacia passionis Christi.

COMMENTARIUS.

Eadem sunt loca consulenda, quia res eadem est alijs verbis explicata, quia non aliter liberauit nos Christus à potestate diaboli, quam liberando nos à peccato. Quod fecit aut merendo nobis remissionem peccati iam contracti, vel commissi, vel merendo nobis auxilium ne in peccata labamur, & quod demonis tentaciones vincere possimus: vel certe suis meritis obtinendo, ne demon nos tam acriter infestari, & tentare permittatur. Quæ in prædictis locis tractata, & explicata sunt omnia. Circa id verò, quod D. Thom. ait, demonem in passione excessisse modum potestatis sibi traditæ à Deo, dubitat Caiet. quia demon non potuit facere, nisi quod Deus illi permisit. Sed responsio est facilis, D. Tho. non loqui de absoluta permissione Dei, sed de potestate illa, quæ data est demoni ut tortori ad vindicandam in homine iniuriam diuinam, quam in se vel in suo pariete commiserat. Quam potestatem excessit, quando Christum aggressus est, qui immunis erat à peccato.

ARTICVLVS III.

Utrum per passionem Christi homines sint liberati à pena peccati.

272.
Inf. q. 32. art.
5. co. & q. 86.
ar. 4. ad 3. Et
3. di. 19. ar. 3.
& ver. q. 29.
ar. 7. ad 9.

Ad tertium sic proceditur. Videtur quod per passionem Christi, non sint homines liberati à pena peccati. Præcipua enim pena peccati est eterna damnatio. Sed illi qui damnati erant in inferno pro suis peccatis, non sunt per Christi Passionem liberati: quia in inferno nulla est redemptio. Ergo videtur quod passio Christi non liberauit homines à pena peccati.

2. Præterea. Illi, qui sunt liberati à reatu penæ, non est aliqua pena iniungenda. Sed penitentibus iniungitur pena satisfactoria. Non ergo per passionem Christi sunt homines liberati à reatu penæ.

3. Præterea. Mors est pena peccati: secundum illud Rom. 6. Stipendium peccati mors. Sed adhuc post passionem Christi homines moriuntur, ergo per passionem Christi non sunt homines liberati à reatu penæ.

Sed contra est, quod dicitur Isai. 53. Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit.

Respondeo dicendum, quod per passionem Christi liberati sumus à reatu penæ dupliciter. Vno modo directe, in quantum scilicet passio Christi fuit sufficiens, & superabundans satisfactio pro peccatis totius humani generis. Exhibet autem satisfactione sufficiens, tollitur reatus penæ. Alio modo indirecte, in quantum scilicet passio Christi est causa remissionis peccati, in quo fundatur reatus penæ.

Ad primum ergo dicendum, quod passio Christi sortitur effectum suum in illis, quibus applicatur per se, nempe charitatem, & per fidei Sacramenta. Et ideo damnati in inferno, qui prædicto modo passione Christi non coniunguntur, effectum eius percipere non possunt.

ar. 1. huius q.
in cor. 5.
ad 4.

Ad secundum dicendum, quod (sicut supra dictum est) ad hoc quod consequamur effectum passionis Christi, oportet nos ei configurari. Configuramur autem ei in baptismo sacramentaliter: secundum illud Rom. 6. Consepulti sumus ei per baptismum in mortem. Vnde baptizati nulla pena satisfactoria imponitur: quia sunt totaliter liberati per satisfactionem Christi. Quia verò Christus semel tantum pro peccatis nostris mortuus est (ut dicitur 1. Petri 3.) ideo non potest homo secundario configurari morti Christi per sacramentum baptismi. Vnde oportet, quod illi qui post baptismum peccant, configurantur Christo patienti, per aliquid penalitatis vel passionis, quam in seipsis sustineant: quæ tamen multo minor sufficit, quam esset condigna peccato, cooperante satisfactione Christi.

ar. 1. huius q.

Ad tertium dicendum, quod satisfactio Christi habet effectum in nobis, in quantum incorporamur ei, ut membra suo capiti: sicut supra dictum est. Membra autem oportet capiti conformari. Et ideo, sicut Christus primo quidem habuit gratiam in anima cum passibilitate corporis, & per passionem ad gloriam immortalitatis peruenit, ita & nos, qui sumus membra eius, per passionem ipsius liberamur quidem à reatu cuiuslibet penæ: ita tamen, quod primo recipimus in anima spiritum adoptionis filiorum, quo asseribimur ad hereditatē gloriæ immortalis, adhuc corpus passibile, & mortale habentes. Postmodum vero configurati passionibus, & morti Christi, in gloriam immortalem perducimur: secundum illud Apostoli Rom. 8. Si filij, & heredes: heredes quidem Dei, coheredes autem Christi, si tamen compatimur, ut & glorificemur.

Videantur loca prædicta, & pro materia de satisfactione notetur solutio ad 2. quam merito Caietan. obseruauit.

ARTICVLVS IV.

Utrum per passionem Christi simus Deo reconciliati.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod per passionem Christi non simus Deo reconciliati. Reconciliatio enim non habet locum inter amicos. Sed Deus semper dilexit nos: secundum illud Sapient. 11. Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti. Ergo passio Christi non reconciliauit nos Deo.

272
Sup. q. 49. ar.
4. cor. 5. 3. d.
19. ar. 5. q. 2. &
opu. 60. c. 1. &
col. 8.

2. Præterea. Non potest idem esse principium & effectus: unde gratia, quæ est principium merendi, non cadit sub merito. Sed dilectio Dei est principium passionis Christi: secundum illud Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret. Non ergo videtur, quod per passionem Christi simus reconciliati Deo, ita quod de nouo nos amare inciperet.

3. Præterea. Passio Christi impleta est per homines Christum occidentes, qui ex hoc graniter Deum offenderunt. Ergo passio Christi est magis causa indignationis, quam reconciliationis Dei.

Sed